

Videbrev

Jag läste något som gjorde att jag höll på att få kaffet i fel strupe. Du kan ju inte vara död, Shrimonne. Din personas efterklang vilar ju över hela staden. Din absoluta närvaro i scenrummet har betingat, att din vemodiga grundton blivit en del av stadens rytm. Just nu har klangfärgen ju slagit sig ned i det dragspel, som spelar utanför mitt fönster. Eller?? Nej, nu är det bestämt något märkligt med tillvaron. Först stannar den av. Därefter får den en alltmer dovare ton likt den trumvirvel, som ditt språk driver handlingen framåt i dina romaner.

För att äntligen komma på tu man hand med dig krävdes rövarfasoner. En gång såg jag att din curator Josabeth fick ett personligt samtal och rusade ut. Då passade jag på. Hon såg mer rädd än frustrerad ut när hon förstod att jag lyckats komma in. Du log alltmer olustigt när du hörde mina frågor. Det verkade på dig som om jag intuitivt förstod något, som du inte ville, att jag skulle vara insatt i. Jag hann aldrig komma till mitt egentliga ärende att ställa frågor om formens elastiska förmåga att kunna skildra helt från varandra främmande objekt i sam eller växelverkan. Jag förstod tidigt, att du hade fått nog och kallade på vakterna. Du visade ditt sanna jag, att du inte tålde vad som helst av din publik och att dina hemligheter var dina. Anletet vilade som alltid liksom mitt mellan extrema balanser likt en erfaren skådespelares tomma ansikte. Du drog blickarna åt dig genom din skenbara skygghet bakom en nästan cementerad fasad. Skälet till att jag kunde härma dig, var, att mitt ansikte var tömt på innehåll, så att det tycktes parasitera på tillvaron. Kanske var det ditt speciella leende (som är en historia för sig) parad med din skenbara alldaglighet och din förmåga att få verkligheten att tänka på refrängen, när samtalet inte längre var intressant, jo så var det. Kanske var det din stora paradoxalitet, som gjorde, att du hade en hart när mirakulös förmåga att vid varje tillfälle alstra en magnetisk image vid vart konstverk du kom att lägga din hand vid.

Därmed var och förblev du en myt, som alla ville vara del av. Varför då inte roa sig med att slå följe med en historia, som snart är en parodi på sig själv, där huvudpersonerna består av urspårade individer med stor talang som uppdiktade lektriser, curatorer och så får man en och annan galleriägare till på köpet. Det finns lika många favoritteorier om vem du verkligen var som det finns människor. Eller varför inte för att göra galenskapen ännu större att ta med en gärningsmannaprofilerare, så får vi säkert svar på alla frågor om din dubbelpersonlighet, som också jag känner av. I den ena extremen finns den ömsinte vi inte kan hjälpa. Självklart är det mycket mer tillfredställande att vara den obeskrivlige borderlinare, som framskymtar i den andra och som frisattes i din konst. Den oförsonliga sanningen är, att ingen åtminstone inte i min generation kan skriva den stora boken om dig. Din gåta består av lager på lager av ogenomträngliga extremer. En gång kunde även kritiker vara skarpsynta. De påstod framt, att folk gick in på utställningen men din konst vandrade ut med var och en. Men först när man hade fått det berömda shrimonska sjätte sinnet det vill säga dubbelseendet. Då fick man den berömda felsynen att man såg din konst i var gärning man än företog sig. Ville man till exempel ha spänning läste man bara in sig på din beskrivning av bron över floden, vars dramatiska nerv nästan blivit en del av stadens kulturarv.

Ingen behöver lära oss längre hur man kryper ned i din högst speciella dynghög och flyter upp framåt stängningsdags. Då först kan man famla varje nyans, varje tilltal och var konstruktion för sig och därefter se dem i sam- eller växelverkan med den värld, som cirklar i en slinga förbi verkligheten. Som om det inte vore

nog påstod några, att egentligen berövade du dem stanken. Lika självklart är det för mig att låta mig luras in i ett närvarande i de kantställda skulpturerna i halvprofilformat, som faktiskt skapas av de anomalier, som neonljus med hjälp av en datastyrd laser kan åstadkomma i en människas öga. Därmed är det också obehövligt att berätta, att ens egen kropps deltagande som relief mitt i fixkorsen mellan form och ickeform är förutsättningen för att konsten överhuvudtaget skall komma till. Man ska således bara uppleva men inte alls medverka aktivt. Inte heller behöver jag ljudkulissen av en starkt trafikerad motorled utanför för att hissa över en avgrund, som plötsligen har öppnats mitt i ens tillvaro. Du behöver inte heller göra dig omaknet att stå och vänta i mitt förmedvetna och påkalla min uppmärksamhet. Din symboliska dödskamp håller på?kort och gott.

Det enda alla borde avundas dig är den oöverträffbara huvudrollsbesättningen. Vissa som du verkar alltid vara så svindlande vackert gestaltade av gudarna och spela sin roll så väl, att ingen kan komma förbi dig. Din konst anses dessutom vara den mest svåröverträffbara, som mänskligheten känner. Men det jämnar ut sig för i mellanhavandet med konst finns en obetydlig svaghet. Väljer man en väg att förklara din konst är det en oförsonlig sanning, att man får utesluta vart annat alternativ och skulle man gå igenom alla varianter, skulle inte livet räcka till.

När jag köper en tidning mot dagens slut av din gamle vän Peppe, kommer vi naturligtvis in på vem dina möjliggörare och inspiratörer var. Han svarar genom att hålla fram båda sina händer som en stoppskylt för att besvärja makterna. Sedan spelar det ingen roll, hur mycket de än skakar i snålblåsten. Eller att han beroende på den inre kampen att säga så lite som möjligt tvingas att uppbjuda allt för att kunna bevara sin arrogans.

– De ger sig nog till känna. Snart. Om inte för annat för att tjäna en hacka.

Inför detta tvärsäkra uttalande tycks hela himlen sorgmodigt le.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren L B Andersson med Poeter.se id #202189 innehar upphovsrätten